

TIL CAND. JUR. CARL GULBRANSON. Kbh., 3 Juli 1873.

Kjære Gulbranson! Den Sag, Du har forelagt mig, troer jeg nu at have overveiet grundig. Resultatet er følgende:

Visselig bør Hensynet til et Par eller nogle Faae ikke være afgjørende ved Bestemmelsen af Tiden for vor Sammenkomst. Men naar der i Sommerens Løb afholdes et Møde i Hovedstaden, der kan forudsættes at trække til sig endel af vore Kammerater, forekommer det rimeligt at lægge særlig Vegt paa en saadan Omstændighed. Thi det vilde dog være ubilligt at nøde Enkelte til med et ganske kort Mellemrum at indfinde sig to Gange i Christiania. Altsaa, et saadant almindeligt Møde maa efter Sagens Natur faae en bestemmende Indflydelse paa Tiden for Studenter-Jubilæerne.

Var det ikke saa, at vi skulde sammenkalde nyt Møde af de i Christiania værende Studenter fra 1848, dersom vi fandt Grunde til at vælge nogen anden Tid end 2den Septbr.? Har vi ikke udtalt os saaledes i det udstedte Cirkulære? Det er Noget, jeg overlader til Eder at afgjøre. Hvad enten I paa egen Haand eller med Christiania-Kammeraternes Samtykke ville tage Bestemmelse om Jubilæets Henlæggelse f. Ex. til 12te August, bør I strax gjøre istand et nyt Cirkulære, som meddeler Alle Afgjørelsen.

Sagen er ganske simpel og grei, naar man giver det Almene sin rette Plads. Bagefter opstaaer Spørgsmaal, om [s. 211](#) den eller den kan komme med til den givne Tid. Det er Noget, man maa være forberedt paa, at Tiden er ubeleilig for En eller Anden; det kan ikke undgaaes; man trøster sig med, at man har valgt efter almengyldige Hensyn. Hvad mig angaaer — siden I ere saa velvillige og opmærksomme mod mig —, saa vilde jeg naturligvis gjerne rette mig efter Tiden. Men paa Forhaand tør jeg intet Bestemt sige herom. Hvor vel begrundet og høist fornødent jeg end kunde finde det, at der ogsaa næste Aar tilstodes mig et Stipendium til at fortsætte disse Undersøgelser, som jeg haaber i en ikke fjern Fremtid skulle lede til en sammenhængende Fremstilling af et hidtil ubearbejdet Tidsrum af vor Historie, maa jeg dog være belavet paa, at andre Krav gives Fortrinnet. Det gjælder da at benytte denne Leilighed til det Yderste og see til at holde sig her saa længe som paa nogen Maade muligt. Paa den anden Side er det muligt, at jeg længes hjem og anseer udrettet, hvad der for Øieblikket kan gjøres. Herom kan jeg nu Intet sige. Men herpaa kommer det heller ikke an. Det er en venskabelig Overdrivelse, som ikke kan tillades, at lade Hensynet til mig faae nogen Indflydelse ved denne Leilighed. Saa meget er sikkert, at jeg under ingen Omstændighed kommer tidligere end netop til Dagen. Derfor maa I strax tilkalde eller lade opnævne En i mit Sted (vel ogsaa forstærke Eder for Festarrangementernes Skyld).

Jeg synes, jeg befinder mig bedre hernede end jeg var deroppe, hvor jeg i lange Tider havde følt mig legemlig og aandelig klein. I Arkiver og Bibliotheker arbejder jeg c. 6 Timer daglig; længere ere de ikke aabne. Jeg synes, at jeg voxer i Kundskab og Evne til at lægge Haand paa mit Arbeide — Fremstillingen af Norges Historie fra 1660 til ...?

For den, som ikke har de økonomiske og aandelige Forudsætninger for et tilstrækkeligt Ophold i de store Culturlande, er et Ophold i Kjøbenhavn en stor Vinding. Min Kone, som var hernede i 17 Dage, lod til at føle sig sær- [s. 212](#) deles lykkelig og blev vist aandelig og legemlig meget oplivet og styrket.

Men Du, som befinder Dig i en saa lykkelig Stilling, hvorfor tager Du ikke Din Hustru hened med Dig for en Tid? Sikkerlig vilde Du ikke kunne gjøre hende nogen større Glæde.

Lev vel og Tak for Dit Venskab. Hils Din Hustru og Dine Brødre saavel som enhver anden god Ven og Bekjendt fra

Din hengivne

M. Birkeland.

Paa Jubilæet bør vi sende Carl Ploug, som en aandelig Høvding for vor Generation, en telegraphisk Hilsen, ikke sandt?

M. B.